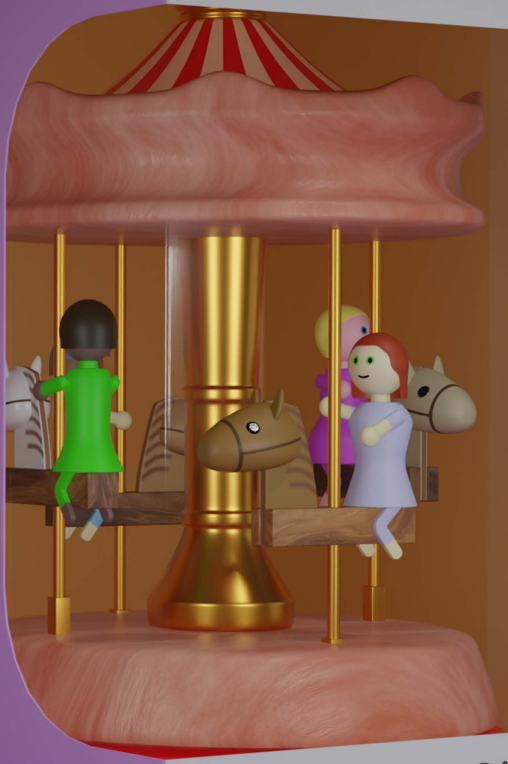
MASALLAR

Kurt

Midas'ın Kulakları

Beyaz Kapüşonlu Saf Kız

Ağustosböceği ve Karınca

Çağlar Simsoy

okunacak nesne

okunacak nesneler üretir

MASALLAR

Çağlar Simsoy

okunacak nesne
okunacak nesneler üretir

© Çağlar Simsoy
© Okunacak Nesne

Kitabın Adı: Masallar

Yayın Yönetmeni: Eflatun Solmaz
Düzelti-Mizanpaj: Mücevher Dikinesoy
Kapak Tasarımı: Çağlar Simsoy

Tüm hakları Çağlar Simsoy'a aittir.

Kaynak belirterek yapılacak alıntılar dışında
hiçbir ticari üründe tamamen ya da kısmen kullanılamaz.
Eserin özgün yapısında değişiklik yapmaksızın,
dijital ortamlarda paylaşılabilir, çoğaltılabilir.

İletişim: caglarsimsoy@gmail.com

Kurt

Kocamış Kurt, yarım bırakılmış avlarla, işi bitmiş hayvanlarla beslenerek yaşamaya çalışırmış. Yaşlanmaya başladığını anlayınca hikayesinin, soydaşlarının midesinde bitmemesi için sürüden kopmuş. İlk günlerde gücü, şimdikine göre daha yerindeymiş. Başının çaresine bakması gün geçtikçe güçleşiyormuş. Koruluktan koruluğa göze görünmeden geçmeye çalışırken böğürtlenler, hiç acımadan derisini yırtarlarmış.

Kaçabilen avların peşine düşemiyormuş. Bir tavşan gördüğünde yalnızca durup umutsuzca yutkunuyormuş. Şans eseri yolunu kesip korkuttuğu, korkutup kıpırtısız bıraktığı, üstüne atlayıp işini bitirdiği birkaç hayvan olmuş. Domuz kokusu aldığında yolunu değiştirirmiş. O canavarlardan birinin kardeşine dişlerinin nasıl geçirdiğini gözleriyle görmüş. Dört kurt tarafından kıstırılan domuz, kuşatmayı yarmak için dalmış, önüne gelene dişlerini geçirip havaya fırlatmış ve koşarak kaçmış. Kısa bir uçuştan sonra sert iniş yapan kurt ise bağırsakları dışarıda, bir süre can çekiştikten sonra kardeşlerinin midesine inivermiş.

“Şimdi yavru bir domuz olsa...”

Karnı zil çalarken, eski avların anılarına dalıp avunmaya çalışıyormuş.

O anda incecik bir çan sesi işitmiş. Kulaklarını dikmiş, burun deliklerini açmış. Sinsice keçiyoluna yaklaşmış, ardında sürü olmayan çelimsiz bir koyunun, korka korka ağır ağır yürüdüğünü görmüş. Anlaşılan bugün şanslı günüymüş. Heybetli görünmek için ciğerlerini havayla doldurmuş, avının karşısına çıkmış. Korkutmaktan çok acındıracağından dişlerini göstermiyormuş. Kurt'u gören koyun donakalmış.

"Bir yere kıpırdama, sen benim bugünkü yemeğimsin."

Kurt'un ciğerlerine doldurduğu hava, cümlesini bitirmesine anca yetmiş. Koyun, Kurt'a bakmış, pek çelimsiz pek güçsüz, yine de postu deldirmeyi göze alamamış.

"Kurt kardeş, tamam ye beni, afiyet olsun. Ama madem öleceğim son bir isteğim var senden."

"Söyle."

"Boynumdaki çanı görüyorsun. Bak ne güzel sesi var. İzin ver son bir kerecik oynayayım da gözüm açık gitmeyeyim, olur mu."

Kanlı etin müstakbel kokusu mu, açlığın baş döndürmesi mi, olmaz demenin sonucuna göz kestirememesi mi bilinmez, "peki" deyivermiş Kurt. Koyun, boynundaki çanı şıngırdatarak oynamaya başlamış, oynadıkça uzaklaşmış. Yeterince uzaklaştığına kanaat getirdikten sonra da tabanları yağlamış. Olayı kavramakta geç kalan Kurt, deli gibi koşan koyunun arkasından bakakalmış, koşup yetişmesine olanak yokmuş. Aptallığına sövmüş. Eski yerine dönmüş. Uzaktan, tanıdık bir hırıltı duymuş. Adım atışlarını da duyunca gelenin deve olduğunu iyice

anlamış. Bakmış ki cılız, ufak tefek, anca kendini taşımakta, yüreklenmiş. Hayalet gibi sessiz, karşısına dikilmiş. Deve çığlık atarak durmuş. Kurt, seğiren sağ arka bacağını avından gizlemeye çalışarak konuşmuş.

“Sen beni en az üç gün idare edersin.”

“Aman kurt kardeş, zayıflığımı görmez misin, benden ne et çıkacak.”

“Orasını yerken görürüz.”

“Tamam kurt kardeş, beni yiyeceksin ama bir ricam var senden. Eve gideyim, ailemle vedalaşayım. Sonra buraya gelirim sen de beni yersin, olmaz mı.”

“Yok devenin nalı.”

Deve nallarına bakmış, Kurt karşısındakini tartmış. Tekmesi, ısırması var, olmaz etse iş zora çıkacak belli, istemeden “tamam” demiş. Deve gitmiş, gidiş o gidiş. Hani olur ya döner, Kurt yine eski yerine yatmış. Çok sürmemiş, devenin gittiği yönden bir at görünmüş, son şansım diyerek koşup yolunu kesmiş. At kişnemiş, şaha kalkmış, durmuş, geri geri adımlamış.

“Dur bakalım, kaçarsan yakalayamaz mıyım, yakalayıp da parçalayamaz mıyım sanıyorsun.”

Bu çelimsiz ve yaşlı kurdun, ardına düşüp yakalamasına pek olanak yokmuş ama yaşadığı korku yüzünden atın ayakları taş kesilmiş.

“Kurt kardeş, bak hele, sen benim ne cins bir at olduğumu biliyor musun.”

“Ne bileyim.”

“Hiç bilir bilmez at yenir mi. Dur ben bir koşu beratımı getireyim. Gör bak ne soylu bir atı yiyeceksin. Hem benim bir küçük tayım var, onu da getireyim, tatlı niyetine onu da yersin.”

Kurt sesini çıkarmadan ata bakmış, tam konuşacakken karnı erken davranıp guruldamış. At yanıt beklemeden, Kurt’un gözlerinin içine baka baka, kıçın kıçın uzaklaşmış. Belli bir uzaklıktan sonra da başını öte yöne çevirip rahvan, tırıs derken dörtnala kaçmış. At gözden yiterken, güneş batmak üzereymiş. Gidenlerin hiçbiri dönmemiş. Kurt’un karnı çığlık çığlığa tepinmekteymiş. Kurt, bir tepeye çıkıp ulumaya başlamış.

Buldun bir koyun
ye onu doyun
nene lazım senin oyun

Buldun bir deve,
ye onu seve seve
nene lazım gidesin eve

Buldun bir at
ye onu yat rahat
nene lazım senin berat

Uluması dört bir yanı çınlatırken, bir kurşun göğüs kafesini parçalayıp kalbine girmiş. Alacakaranlıktan karanlığa doğru yol alan göğün altında, Kurt’un sıska ve yaşlı bedeni, kayalardan sekerek toprağa düşmüş. Kurt, verdiği son nefeste, çok uzaklardan, belli belirsiz bir uluma işitmiş.

Gökten üç elma düşmüş.

Altı kişi bölüşmüş.

Midas'ın Kulakları

Bir varmış bir yokmuş
âlemin çivisi çıkmış
yerine takarken duvar yıkılmış
yenisini yaparken temel çökmüş
baştan kazarken sel olmuş.
Bozulmaya meraklı bu düzenden
nice hükümdarlar gelip geçmiş.
Bedenler farklı imiş ama
ecel elbisesini yine de dikmiş.
İsteyen de giymiş istemeyen de
mert de giymiş namert de.
Cücesine heybetli, keline sırma saçlı
körüne badem gözlü denmiş.
Yalan dilden dile dolaşmış
adı tarih olmuş.
Söyleyen bildiği gibi anlatmış
dinleyen duymak istediği gibi anlamış.

Çok uzak bir ülkede, çok uzak bir geçmişte, çok uzak bir gerçeklikte, Midas adında bir hükümdar yaşarmış. Memleket babasının oğlununmuş. Babasından miras kalan tahta, veraset vergisi ödemeden yerleşmiş Midas'ın yüzünü gören yokmuş. Ne savaşlarda at sürermiş ne de huzuruna kimseyi kabul edermiş. Dilsiz muhafızlarını saymazsak, yanına baş vezir ve başhekim dışında kimse varamazmış.

Berberlerin kellesi hiçbir çağda Midas'ın dönemindeki kadar koltuğa düşmemişmiş. Hizmet için çağırılan berberden bir daha haber alınamazmış. Berberler can derdindeymiş ama ağır kast sistemi kuralları yüzünden meslek değiştiremiyorlarmış. Daha sonra çıkan bir yasayla, ülkeyi terk etmelerine engellemek için, yer değiştirmeleri de yasaklanmış. İyisi bir yana, berber bulmak her geçen gün daha da zorlaşıyormuş. İçlerinde numara yapanlar varsa da elde kalan berberlerin çoğuna saç kesmek için baş emanet edecek insanda mangal gibi yürek olması gerekiyormuş.

Fakir ve ücra bir köyde yaşayan Berber Konan, tüm olanlardan habersizmiş. Köyünde hayatını kazanmak için saç-sakal keser, diş çekermiş. Yaralara dikiş de atarmış ama diktiklerinin en şanslısı bile senesini doldurmadan ebediyete intikal ettiğinden, nadiren eline iş düşermiş. Hekimliği noksansa da berberliğine diyecek yokmuş. Konan kendi küçük dünyasında yaşayan, dışarısıyla sadece zorunda kalınca ilgilenen saf bir insanmış. Tıraş olmaya gelenlerden de pek haber edinmezmiş. Çoğu berberin aksine müşterilerine meraklı sorular sormaz, hatta ağızlarını açmalarına fırsat vermez, durmadan

kendi konuşurmuş. Küçücük dünyasında sıradan olayların ve eşyanın sözü hiç tükenmezmiş. Kuzuları, inekleri, tavukları, böcekleri, ayağına takılan taşları anlatır da anlatırmış. Bir somun ekmeğe, bir kucak soğana, bazen de sadece bir selama işini gördüren köy halkı ise durumdan memnunmuş. Kimisine bu ipe sapa gelmez konuşmalar ninni gibi gelirmiş. Ülkede berberlerin başına gelenlerden haberdar olanlar, sıranın bu saf adama geleceğine ihtimal vermek istemediklerinden, gereksiz yere telaşa kapılmasın diye konuyu hiç açmazlarmış.

Derken bir gün, kralın muhafızları köye gelivermişler, "kralın berberi olarak atandın" demişler. Konan, bu cüsseli, kalıplı adamların ne istediklerini önce anlamamış. Ülkenin böyle uzak bir köşesine gelişlerine anlam verememiş. Muhafızlar "bizimle saraya geleceksin" diyerek, Konan'ı önlerine katıp köyden ayrılmışlar.

Daha önce köyünden dışarı adım atmamış bu adam, uzun, yorucu bir yolculuktan sonra saraya ulaşmış. Sarayı görünce Berber Konan'ın aklı başından gitmiş. Bildiği en büyük hane köy ileri gelenlerinin altı ahır iki katlı evleri olduğundan bu heybet karşısında başı dönmüş. Yüksek tavanlar altında ufalmış da ufalmış, tarla faresi kadar kalmış. O kadar çok kapı, o kadar çok muhafız geçmiş ki sayamamış. Önce hamama götürmüşler, sonra da bir güzel giydirmişler. Yumuşacık kumaşlardan yapılmış, işlemeli giysilerin içinde bir an berberlere kral olacağını sanmış.

Baş vezirin huzuruna çıkarmışlar. Baş vezir orta yaşlı, uzun suratlı, keskin hatlı, ciddi ifadeli bir adammış.

Konan, baş vezirin yüzüne bir an bakıp yüzünü yere devirmiş, bir daha başını kaldırmaya yüreği yetmemiş. Ömründe hiç gülümsememiş gibi duran yüzden, çatık kaşlardan, baktığını toza dönüştürebilecek bakışlardan içi ürpermiş. Baş vezirin Konan'ı süzmesi bir dakikaya yakın sürmüş. Bu süre Konan'a yaşadığı ömrün yarısı kadar gelmiş. Sonunda baş vezir konuşmuş:

"Demek yeni baş berberimiz sensin!" Bir dakika daha susmuş. "Baş berber dediğime bakma, sarayda senden başka berber yok. Artık hükümdarımıza sen hizmet edeceksin." Yine o sonu gelmeyecek bekleyiş... Konan, her duraklayışta biraz daha yaşlanıyormuş. "Adamlarım araştırdı, işindeki hünerini köyünden bana ulaştırdılar. Fakat bilesin ki buradaki görevin köydekine benzemez. Senden katbekat hünerli berberler girdi bu kapıdan, çıkarken baş ve gövdeleri ayrı yönlere gitti." Konan bu sözlerden sonra bayılacak gibi olmuş, karnından boğazına doğru buz gibi bir his yükselmiş. "Söyleyeceklerimi iyi dinlersen gövden sende kalır, başınla beraber uzun bir hayat sürersin. Huzura çıktığında tek kelime etmeyeceksin, hiç ses çıkarmayacaksın. Nefes alışın bile duyulmayacak. Yüzünde tek bir sinir oynamayacak, ifaden heykelden farksız olacak. Yüce Midas sana ne emrederse anlayacak ve soru sormadan uygulayacaksın. İşini ilgilendirmeyen hususlarda kör, sağır ve dilsiz olacaksın. Anladın mı." Konan, yüzü yerde, hızlı hızlı başını sallamış. "Bugün dinlen, yarın seni yeniden karşıma getirecekler. Ben de seni hükümdarımızın huzuruna götüreceğim."

Konan, kendisine ayrılan odaya döndüğünde titremekteymiş. Biraz kendine gelince derin düşüncelere dalmış.

Köyünden ayrılırken arkasından "başına devlet kuşu kondu" diye bağıranlar aklına gelmiş. Anlaşılan devletin kuşu pek bir ağırmış. Yattığı rahat yatakta uyku zor yetişmiş. Uyuduğundaysa, ömründe görmediği kadar zengin bir sofrada akşam yemeği yediğinden olacak, tuhaf, karabasan dolu rüyalar görmüş. Gün ağarmadan kalkmış, karanlıkta el yordamıyla giyinip sedirin üstüne oturmuş. Ortalık aydınlanana kadar put gibi beklemiş.

Sabah kapısı çalınmış, vaktin geldiği bildirilmiş. Tekrar baş vezirin huzuruna getirilmiş. Baş vezir, odasında yine aynı noktada, ellerini arkaya kavuşturmuş, ayakta durmaktaymış. Kendisini takip etmesini işaret etmiş. Koridorlar, kapılar, muhafızlar geçmişler. Sonunda sağlı sollu birer düzine muhafızın koruduğu büyük bir kapıya gelmişler. Baş vezir, kapıyı açmadan önce yine uyarmış:

"Dün söylediklerimi aklından çıkarma. Bizi utandırma, canından olma."

Vezir tarafından takdim edildikten sonra içeriye alınmış. Dört dev sütunun tuttuğu kubbeden sarkan, köy meydanı büyüklüğündeki avizenin yanan mumlarına rağmen içerisi karanlık denecek kadar loşmuş. Odanın büyüklüğü, korkusunu, heyecanını iyice arttırmış. Kalp atışları, sessizlik içinde kulağına davul sesi gibi ulaşıyormuş. Heyecanını bastırmak için dudaklarını ısırıyormuş. Midas'ın nerede olduğunu anlamak için gözlerini gezdiren Berber Konan, karanlık köşelerde ecinniler koşuşturduğuna yemin edebilirmiş. Şaşkın şaşkın bakınırken "gel" diye yankılanan gür sesle sıçramış.

Sesin geldiği yöne doğru dönmüş. Yemyeşil ufka bakan,

perdesi kapalı olmayan tek pencereye yüzünü dönmüş olan Midas, yükselti üzerine yerleştirilmiş altın işlemeli bir sandalyede oturmaktaymış. Yükseltinin köşelerinde dört insan azmanı muhafız, kıpırdamadan durmaktalarmış. Midas'ın başında taç yerine kocaman bir miğfer bulunmaktaymış. Pencereden gelen ışınlar, miğferin mücevherlerinden yansıyıp etrafta küçük beyaz noktalar oluşturuyormuş. Berber Konan, iyice yaklaşmış. Sandalyenin arkasındaki küçük masada kullanacağı malzemeler diziliymiş, fakat etrafta hiç ayna yokmuş. Miğfer konuşmuş:

"Önce saçlarımı kısalt, sonra sakalımı düzeltirsin."

Midas miğferi kafasından çıkarınca, ok yemiş gibi sarsılmış Konan, bayılacağını sanmış. Çünkü başın iki yanında, insan kulaklarının olması gereken yerde, tüylerle kaplı iki upuzun eşek kulağı bulunuyormuş.

Önce kendini rüyada sanmış, fark ettirmeden kolunu sertçe çimdiklemiş. "Başla" diyen buyrukla kendine gelmiş.

Titreyen ellerini kontrol edebilmek için, sessizce derin derin soluyormuş. Ağır hareketlerle makası eline aldığında sarsıntısı geçer gibi olmuş. Makası geri bırakmış, taze çiçek kokuları yayılan önlüğü tutup Midas'ın boynuna bağlamış. Baharda çiçek bahçesi kadar güzel kokan, kar gibi bir havluyu açıp Midas'ın sırtına yerleştirmiş. Yeniden eline aldığında makas, sanki onun için imal edilmiş gibi oturmuş parmaklarına. Alabileceği kadar derin nefes aldıktan sonra, eşek kulaklı başa dönmüş ve ilk darbeyi vurmuş. Sanki saten kumaşı kesiyormuş.

Kalın, gür, gece gibi siyah saçlar, bütünden kopmuşlar. İkinci darbe gelmiş. Heyecanı sürse de işlerini iyi bilen eller, baş üzerinde dansa etmişler.

Başın iki yanında zehirli ok gibi uzanan iki yaratık olmasa, meslek hayatının en güzel işini çıkarabilirmiş Konan. Fakat arada bir ister istemez, hafifçe kulaklara değdiği oluyor, değdikçe içi titriyor, gözleri yaşarıyormuş. O an makasın duvarlara çarpıp dönen sesi bile değişiyor, boyna inen kılıç oluyormuş. Makas adeta konuşuyormuş, *eşek*, *eşek*, *eşek*, *eşek*... Bağıra bağıra kaçma isteği bedenine egemen olmaya çalıştıkça, dudak içlerini ısırıyor, dişlerinin arasında yarılan etin arasından boğazına oluk oluk kan akıyormuş.

Sonunda, canından olmadan ilk görevini yerine getirip, bütün gün çalışmış kadar yorgun, efendisinin huzurundan ayrılmış. Baş vezir, dışarıda kendisini beklemekteymiş. O çıkınca baş vezir içeriye girmiş, birkaç solukluk süreden sonra geri dönmüş.

“Aferin! Ulu Midas senden memnun kalmış. Bundan sonra evin burası. Sarayda herkes üstüne vazife olmayan işlerle ilgili soru sorulmayacağını bilir. Sen de kimseyle gereksiz konuşmalar yapma. Şimdi odana git, dinlen.”

Berber Konan, odasına varır varmaz yatağa çökmüş, ağzına bir yastık tıkmış ve yorgun düşene kadar hüngür hüngür ağlamış.

Konan artık saray berberiymiş. Cehennemde ne kadar olunursa, rahat bir hayatı, az işi varmış. Fakat sakladığı sır ona rahat vermiyormuş. Daldığı uykular hep

karabasana bağlanıyormuş. Kulağı olmayan eşeklerce kovalanıyor, eşekler; "koparın kafasını, kafasını koparın" diye bağırıyorlarmış. Her tarafı kulaklarla kaplı bir kafa tarafından yutulduğunu, çiğnendiğini, paramparça edildiğini görüyormuş. Bazı rüyalarda dili koparılıyor, bazılarında boğazına tıkılan kulaklar yüzünden boğuluyormuş. Sıkıntı yüzünden o güzelim altın sarısı saçları tutam tutam eline gelir olmuş. En kötüsüyse karnındaki dayanılmaz ağrıymış.

Bir sabah, kalktığında karnının belirgin biçimde şiştiğini görmüş. Son zamanlarda iştahı iyice kesildiği için, yemekle ilgisi olamazmış. Daha sonraki gün şişkinlik daha da artmış, bir sonraki gün daha fazla... Öyle bir duruma gelmiş ki artık şişen karnından ayakuçlarını göremez olmuş. Saray tabipleri, doğru dürüst tanı koyamadıklarından, ilaçlar fayda etmemiş. Sonunda, iki kuşaktır görev yapan baştabip devreye girmiş. Kısa bir muayeneden sonra derdini anlamış.

"İçinden atamadığın büyük bir sıkıntın var evladım. Belli ki bu sıkıntını kimseye anlatamıyorsun. Madem kimseye anlatamıyorsun, ketum bir kuyu bul, bağır derdini. O zaman belki rahatlarsın."

Konan, iyice şişen karnı yüzünden, kollu ayaklı plates topuna benzediğinden, güçlükle yürüyormuş. Sürüne yuvarlana uçsuz bucaksız saray bahçesinin ücra köşelerini araştırmış. Nihayet kuytu bir yerde, sakin bir kuyu bulmuş. Kuyuya yaklaşmış, aşağıya bakmış, kuyunun derinliği yüzünden yansımasına varamamış. Gördüğü sadece sonsuza uzanan bir karanlıkmış.

Seslenmiş, “hey”. Hemen arkasından karşılık gelmiş, “hey... hey.. hey.” Tekrar seslenmiş, “merhaba”. Aynı karşılığı duymuş “merhaba... haba... ba.. ba”. Daha gür sesle bağırmış, “Konan‘ım ben, berber”. Karşılık gelmiş “berber... berber.. berber”.

Çevresini bir daha kolaçan ettikten sonra, kuyuya eğilmiş ve fısıldamış “Midas”. Karşılık gelmiş “midas... midas... midas”. Başını kaldırmış, nefes almış. “Midas‘ın kulakları eşek kulakları.” Hemen kafasını kaldırıp tekrar çevresine bakınmış. Tehlike olmadığına emin olduktan sonra tüm gücüyle, karnındaki bütün şişkinliği kusarcasına bağırmış “Midas‘ın kulakları eşek kulakları”. Kuyudan karşılık gelmemiş. Tekrar bağırmış, “Midas‘ın kulakları eşek kulakları”. Yine yankıyı duymamış ama bunu umursayacak durumda değilmiş.. Çünkü Atlas bile dünyayı sırtından atsa Konan‘ın şimdi rahatladığı kadar rahatlayamazmış. Tekrar bağırmış, tekrar, tekrar, tekrar... O kadar rahatlamış ki keyiflenmeye başlamış. Bu defa kahkahalarla haykırmış. “Hah hah hah haaaa Midas ah hah ha haaa eşşşşşek kulaklarııııııı… Midas‘ın hah a hah ha kulakları eşşşek kulakları hah hah hah haaa”. Kahkahalar artmış, arttıkça karnının şişkinliği azalmış. Rahatlamanın, fazla gülmenin etkisin midir bilinmez, kendinden geçmiş. Yerde baygın yatarken kuyunun sükûnetinin farkına varamamış. Sanki kuyu o anda kuyuluğunu unutmuş ve hiç ses aksetmemiş.

Berber Konan kendine geldiğinde şişkinliğin tamamen gittiğini görmüş. Doğrulup kuyuya yaklaşmış, kulak kesilmiş. Kuyudan belirgin bir ses gelmiyormuş. Yalnızca deniz kabuklarını kulağına dayayan birinin

duyabileceği o ses, kalabalık bir alanda binlerce sesin aynı anda fısıltıyla konuşması. Konan, kendini o kadar rahatlamış, o kadar mutlu hissediyormuş ki hiçbir tuhaflığı fark edecek durumda değilmiş. Yükünden kurtulmuş olarak saraya dönmüş, baştabibe görünmüş. Baştabip hiç soru sormadan kendisini muayene etmiş, durumu anlamış. Sabah sürüne sürüne çıktığı yolculuktan, sıkıntısından sıyrılıp yeniden doğmuş gibi dönen Konan, o akşam ömrünün en güzel uykusunu uyumuş.

Hiçbir büyük felaket yoktur ki geliyorum diye haber vermesin. Yeter ki görenin gözü, duyanın kulağı olsun. Yaklaşmakta olanıysa, güneşe yüzünü dönmekte olan dünya bile bilmiyormuş. Berber Konan'ın kuyuya sırrını kusmasının üzerinden yaklaşık bir gün geçmiş. Nasıl olduysa kuyu, sırrı hemen yansıtmayıp yer altındaki dehlizler aracılığıyla ülkenin her tarafa, titreşe titreşe aktarmış. Doğa da Konan gibi ancak bir süre içinde tutmuş sırrı. Uyanan kuyular, hep bir ağızdan haykırmaya başlamışlar.

"Midas…"

Uyanmışların aklı oynamış, henüz uyumakta olanlar yataklarından düşmüşler. Kimileri savaş çıktı sanmış, kimileriyse kıyamet geldi... "Midas" nidası, kuyulardan ağaçlara, ağaçlardan yapraklara, dağlara, tepelere, ovalara yayılmış. Ardından yeni bir ses yankılanmış.

"Midas'ın kulakları eşek kulakları."

Öyle güçlü ve koyu bir sesmiş ki memleketin her yanı sarsmış.

Hükümdar Midas, odasında, teninden uçup giden rengiyle, yine tanrıların gazabına uğradığını sanarak tir tir titremekteymiş. Tabiat ana, canlı cansız her hücresiyle yeniden haykırmış.

“Hah hah hah haaaa Midas ah hah ha haaa eşşşşşek kulaklarııııııı...”

Konan ise tüm olan biteni yatağın altında saklanarak karşılamakta, yaşadıklarının rüya olması için, uyanmak için dualar etmekteymiş. Seslerse artarak sürüyormuş.

“Midas’ın haha ha ha kulakları eşşşek kulakları hah hah hah haaa.”

Kahkahalı sarsıntılar gün batımına kadar sürmüş. Çocuklarını düşüren hamileler, ödleri patlayanlar, kalp sektesine uğrayanlar çokmuş. Nice insan o günkü korkularıyla on yaş, yirmi yaş birden yaşlanmış. Gün bitimine doğru sesler azalmış ve nihayet tümüyle kesilmiş.

Kuyuların kustuğu sır doğadan çekilmiş ama bu sefer de insanların diline düşmüş.

“Midas’ın kulakları eşek kulaklarıymış, öyle mi.”

“Demek eşek kulaklı...”

“Eşek kulakları yüzünden saklanıyormuş meğer...”

Dillerde dolaşan bu konuşmalar da dalga dalga yayılıp, saraya ulaşmış.

Artık saklanacak durumu kalmayan Midas, başında miğfer olmadan halkın karşısına çıkmaya karar vermiş. Haber salıp halkı meydanda toplatmış. Halk, o uzun kulaklarına rağmen, hükümdarlarının huzur ve güven verici

bir yüz güzelliği olduğunu görmüş. Midas seslenmiş:

“Sevgili halkım! Bundan sonra sizinle aramızda sır yok. Anladım ki insanı sustursak bile bu yaşadığımız dünya gerçeği biliyor. Biz sussak bile o haykırıyor. Sizinle aramızda örülen sır duvarı kalktı. Ben yaşadığım sürece artık bizi birbirimizden ayıran sırlar olmayacak.”

Olayların başlatıcısı olan Berber Konan‘ın korktuğu başına gelmemiş. Ecel, ona biçtiği elbiseyi giydirene kadar sarayda berberlik görevini sürdürmüş. Tüm memleket halkı, yaşadıkları tecrübeden aldıkları dersi kulaklarına küpe yapmışlar. Gizli saklı bilmeden, birbirlerine güvenerek yaşamışlar. Derde deva zamanın diğer marifeti de derdi unutturmakmış. Hep olduğu gibi yaşananlar unutulmuş, birkaç kuşak sonra insanlar yine bildiklerini okumuş.

Gökten üç elma düşmüş.

Üçü de sözünü sakınmayanların başına.

Beyaz Kapüşonlu Saf Kız

Sonbaharın ortalarıymış. Bedeni gelişmişse de beyni çocukluğun başlarında, aklı bir karış havada Saf Kız, yağmurun dindiğini görür görmez kendini dışarı atmış. Dalga dalga yükselen toprak kokusunu duydukça içi içine sığmıyormuş. Neşe ve merak içinde saksıları, çalı diplerini araştırmakta, salyangoz toplamaktaymış.

Bir çorbayı bile dökmeden taşırmadan pişiremediği için mutfak işlerinden uzak tutulan Saf Kız, mutfakta yemek yapan annesini, ağzı bir karış açık, hayran hayran izlermiş. Bu izlemelerin işi öğrenmesine nedense hiç katkısı olmazmış. Arada bir coşup bir işin ucundan tutmaya kalkar, durduk yere küçük bir felakete neden olur, en hafifinden azar işitirmiş. Bekleneceği üzere babasını değil annesini rol model olarak seçmiş olan Saf Kız, annesinin çarşıya gittiği bir öğleni fırsat bilip mutfağı ele geçirmiş. Modelinden gördüğü gibi önce soğanları doğramış, yağda kavurmuş, bir kaşık salça koymuş, sonra salyangozları tencereye atmış, Tüm bu aşamaları kazasız geçtiği için kendisiyle gurur duymuş. Ne üzücü, annesi umulan tepkiyi vermemiş. Yemek tenceresinde bu "iğrenç yaratıklar"ı görünce bayıla yazan kadın, Saf Kız'ı eşek sudan gelinceye kadar dövmüş. Eşekleri olmadığından dayak, ancak annenin büsbütün yorulmasıyla sonlanmış.

Saf Kız, o günden sonra salyangozlar konusunda akıllanmış. O yüzden salyangozları yemek yapmak için değil turşu kurmak için toplamaktaymış. Yağmurdan sonraki nemli havaya bayılan salyangozlar daha ne olduğunu anlayamadan sepeti boyluyorlarmış. Saf Kız, annesine belli etmeden ve mutfağa girmeden bu işi yapabileceği yeri bile belirlemiş. Tam zakkumun dibinde, kuytuda keyif çatan yeni kurbanına uzanmışken, adını ünleyen tiz ve asabi sesi duyup donakalmış. Kuyruksokumundan omurilik soğanına kadar ürpermiş. Sepet, kolundan kayıp yere düşmüş.

İyi yürekli anne –evet bütün anneler iyi yüreklidir– eşikte nefes nefese dikilen, soran gözlerle kendisine bakan kızının yine bir iş karıştırdığını anlamış ama önemsememiş.

“Ninen rahatsız, çorba yaptım, turta yaptım. Sepeti getir de meyvelerle birlikte şunları içine koy.”

Saf Kız’ın gözleri, sepet sözcüğünden hemen sonra tekerlek gibi büyümüş. Bu küçücük değişiklik annenin gözünden kaçmamış. Saf Kız, sepeti bıraktığı yere koşarken bir anne terliği ona yetişmiş, sırtına sertçe çarpmış.

“Eşek kadar kız oldun, börtü böcekle oynamayı bırakmadın.”

Terliğin diğeri kıza değmeden omzunun bir parmak yanından geçip yere düşmüş. Saf Kız, özenle seçtiği salyangozlara şöyle bir bakmış, bir avuç alıp cebine atmış, kalanını dökmüş. Ardına takılan anne terliklerini eşiğe bırakıp, sepetle mutfağa girmiş. Nineye götürülecek yiyecekler özenle sepete konmuş. Saf Kız, kapüşonlu beyaz

mantosunu giymiş, sepeti koluna takmış ve ormanın içinden geçen patikaya yönelmiş. Annenin sesi, yaşlı, yorgun, sadık bir köpek gibi bir süre daha ardından gelmiş.

“Sakın sağda solda oyalanma. Yaz bitti, artık hava erken kararıyor. Akşam olmadan eve dön. Sakın yemekleri tıkınmaya kalkma... Sepete sahip çık. Patikadan ayrılma. Başı.. ört, kul...rın üşüm... ni..e se.. ...e ...”

Saf kız, iyice uzaklaştıktan sonra dönüp annesine el sallamış, beyaz kapüşonu kafasına geçirmiş. Anne sesi kızın peşini bırakıp, geri dönmekteyken, o da en sevdiği şarkıyı tutturmuş.

“Misafir ol gel bana, börekler açarım sana.”

İhtiyar Kurt, bir süredir avlanamadığı için, akbabaların bile yüz vermediği leşlerle, iğrenç otlarla, defalarca ölümle burun buruna gelmesine neden olan mantarlarla yaşama tutunmaya çalışıyormuş. Ormanın bir köşesinde yan gelip yatmış, guruldayan karnıyla sohbetteyken, kızın söylediği ezgi yaşlı ama iş gören kulaklarına uğrayınca doğrulmuş. Becerebildiği kadar hızlı patikaya inmiş. Beyaz kapüşonlu Saf Kız’ı ve elindeki sepeti görünce ağzından salyalar akmaya başlamış. Ormanın içerisinden, patikanın ileri bir noktasına gelmiş, kızın birazdan geçeceği yere postu sermiş. Tam kız göründüğünde, köpek gibi acıklı sesler çıkararak kendince ağlamaya başlamış. Saf Kız, İhtiyar Kurt’u görünce durmuş.

“Ah zavallı köpek, neyin var.”

“İyk iyk, iiiyk.”

“Hasta mısın.”

“İyk.”

“Yaralı mısın.”

“İyk.”

“Aç mısın.”

“Hav hav!”

Köpek gibi havlayayım derken çıkardığı ses utanç vericiymiş. Nesillerdir insanın kıçının dibinden ayrılmayan sırnaşık kuzenlerini hor gördüklerinden, yiyecek uğruna yaptığı şu rezillikten fazlasıyla utanıyormuş. Açlıktan burnu iyice keskinleşen İhtiyar Kurt, sepetten gelen kokular yüzünden kendinden geçmekteymiş. Saf Kız’ı gözüne kestirse, parçalayıp bir güzel midesine indirecek, sepettekileri de tatlı diye yiyecekmiş ama kız, son derece gürbüzmüş. Doğrudan saldırmak pek akıllıca bir hareket olmazmış. O yüzden sepeti zorla alıp kaçmayı çoktan seçeneklerin arasından çıkarmış. Saf Kız, Kurt’un haline, dilenen bakışlarına çok acımış.

“Sana yardım etmeyi isterdim tatlı köpek ama ninem çok hasta. Annem zaman yitirmeden ona bu sepeti götürmemi söyledi. Hava kararmadan da eve dönmem gerekiyor. Yoksa annem çok kızar.”

Kurt, kart sesiyle acıklı acıklı inlemiş.

“Ama sana şunları verebilirim.”

Kız, cebine doldurduğu salyangozları İhtiyar Kurt’un önüne atmış ve yola koyulmuş. Önüne atılan kabukları kırılmış, ezilmiş yaratıklara iğrenerek bakan Kurt, kızın

gözden iyice uzaklaşmasını bekledikten sonra doğrulmuş, "hasta yatağında yenir" diyerek, ninenin evine yönelmiş. Kapüşonlu Saf Kız oraya varana kadar belki hasta kadının bir kısmını yiyebilirmiş. En kestirme yollardan, yaşlı ayaklarının elverdiğince hızlı koşmuş. Ev görünmüş, çevresi sessizmiş, demek ki yaşlı kadının hasta olduğu doğruymuş. Yorgunluktan canı çıkmış dizleri titremekteyken, yavaş yavaş eve yaklaşmış, patisiyle kapıya vurmuş. Cılız, neredeyse ruhunu teslim edecek gibi bir ses "kızım sen mi geldin" diye sormuş.

Kurt'un nefes alışverişi daha düzelmemiş ama elinden geldiğince göğsünden gelen hırıltıyı bastırmaya çalışıyormuş.

"Girsene kızım kapı açık."

Bunu duyan Kurt kapıyı itmiş. Açılan kapının arkasından başını uzatır uzatmaz bir tüfek patlamış. İhtiyar Kurt, yatakta yatan nineyi ve ona doğrulttuğu tüfeği görür görmez kafasını geri çekmese canından olabilirmiş. Canının küçük bir kısmını, sol kulağının ucunu yitirmekle ucuz kurtulmuş. Verandada bulduğu boşluğa saklanan Kurt, bir buçuk kulağıyla kapıyı dinlemeye başlamış. Kaçmak için yol arıyormuş. Nine kalkar da dışarı çıkarsa, hangi yöne kaçarsa kaçsın arkasından gelecek kurşun kolaylıkla onu bulabilirmiş. Üstelik zangır zangır titreyen ayaklarında güç de kalmamış. Kocakarı yataktan çıkamayacak durumdaysa kaçış için en uygun yer evin arka tarafıymış. O yönde pencere olmadığından, biraz çabayla yamacı aştı mı kurtuldu demekmiş. Yapması gereken, ninenin yatakta olup olmadığına bakmak,

sonra da evin arkasına dolanıp kalan ömrüne doğru koşmakmış.

O sırada beyaz kapüşonlu Saf Kız da şarkı söyleyerek, hoplayıp zıplayarak son düzlüğe varmış. Uzaktan ninenin evinin bacasının tütmediğini görünce sevinci gölgelenmiş: "Belli ki ninem sobayı yakamayacak kadar hasta."

Kurt, kedi sessizliğiyle saklandığı yerden çıkmış, evin penceresinin altına gelmiş. İçeriyi görmek için kafasını uzatmış. Tüfek patlamış, cam kırılmış. Kurt, ikinci kez kurşundan kurtulmuş. Kafasını hızla çektiği için kurşun, kafa derisini sıyırmakla yetinip geçmiş. Öğrenmesi gerekeni öğrenen İhtiyar Kurt, tepesinden akan kana aldırmaksızın evin arkasına dolanmış, yaşından beklenmeyecek bir çeviklikle yamacı aşmış, fundalıkların arasından yitip gitmiş. Kurt'u sıyırmakla yetinen kurşun, yoluna devam ederek kendine başka bir kurban bulmuş. Eve yaklaşmakta olan Saf Kız, iki kaşının arasına yediği kurşunla, ne olduğunu bile anlayamadan yere yığılmış. Beyaz başlığı kanla kıpkırmızı olmuş.

Nine, tüfeğini indirdikten sonra pencereden dışarı bakınca, önce sepeti, saçılmış yiyecekleri sonra da yerde kıpırtısız yatan torununu görmüş. Güç bela yataktan kalkmış, davul gibi şişkin ayaklarına aldırmadan çığlık çığlığa dışarı yönelmiş. Verandanın ilk basamağında dengesini yitirip yere düşmüş, başını taşa çarpmış, bir süre kendinden geçmiş.

Gözünü açtığında akşammış, yeri aydınlatmaya yetmeyen incecik Ay batı yönünden kaybolmaktaymış.

Kalkmaya yeltenince kafasındaki dayanılmaz ağrıyı fark etmiş. Uzun çabalardan sonra dizleri üstünde doğrulabilmiş. Acılar içinde emeklerken, görüşü bulanıkmış, başı dönüyormuş, ayakları kaya kadar ağırmış. Torununun ismini sayıklıyor bir yandan ağlıyormuş. Yaşıyor olması için, yanına ulaşacak gücü vermesi için Tanrı'ya yalvarıyormuş. Tüm uğraşı, evden ancak on adım uzaklaşmasına yetmiş. Yaşlı kalbi durmuş, kanlı gözlerinin ışığı sönmüş, soluğu kesilmiş, kolları çözülmüş, yaşamayan bir nesne olarak yığılıp kalakalmış.

İyi yürekli anne, akşam olmasına rağmen eve dönmeye kızına ateş püskürmekteymiş. Saat ilerledikçe öfkesi kaygıya, kaygısı korkuya dönüşmüş. Kafasına türlü türlü sorular geliyormuş.

"Bu salak kız nerede kaldı. Yolda çok oyalandı da ninesinin evine geç mi vardı. Hava karardığı için ninesi gitmesini istemedi de orada mı kaldı. Bu kız beni öldürecek. Ne dedim ben ona. Sakın başlarına bir iş gelmiş olmasın..."

Yüreğini sıkıştıran endişeyle sabahı getiremeyeceğini anlamış, yola koyulmuş. Geceleyin ürkütücü bir yere dönüşen orman yolunu aşması pek kısa sürmüş. İyi yürekli annenin iyi yürekli annesinin evinde hiç ışık yanmıyormuş. Uyuduklarını ummaması koşmasını engellememiş. Yumuşak bir nesneye basıp sendelemiş. Önce bir hayvanın üstüne bastığını sanan anne, yerdeki koyu gölgeyi tedirginlikle yoklamış. Orman, acı içindeki annenin çığlıklarıyla gün ağarıncaya kadar çınlamış.

Gerçeği kabullenemeyen iyi yürekli anne, sigortaları

büsbütün yakmış. Dilinde o bilindik "kırmızı başlıklı kız" hikayesi, çıplak ayak, saç baş dağınık, köy köy, meydan meydan dolaşır olmuş. Dinleyicisi olsun olmasın, sürekli aynı masalı yineliyormuş.

İhtiyar Kurt'u sorarsanız; son kullanma tarihi geçmiş bedeninden ayrılmış kafası, bu hikayeye katkısı bulunmayan sıçan suratlı bir avcının evinde, bir duvarı süslüyormuş.

Ağustosböceği ve Karınca

Öğlen güneşi, Konuşması Yadırganmayan Hayvanlar Ormanı'nı cayır cayır yakmaktaydı. Öyle bir sıcak vardı ki pınarın suyu bile terliyordu. Ağaçlar serinlemek için yapraklarını yelpaze gibi kullanıyor, çoğu hayvansa buldukları gölgeliklerde miskince uyukluyordu. O saatlerde orman, yaz sıcağını yüze çarpan rüzgarın boğucu minimal müziği dışında, genellikle sessizdi. Ne anlatmaya çalıştıkları türdeşleri tarafından bile anlaşılmayan ahmak kuşlar bile cıvıldamaya üşeniyorlardı.

Balçıklaşan yaz sıcağının hiç de arzu edilmeyen bunaltıcı ahengini, çoğu hayvanca tuhaf karşılanan bir melodi bozuyordu. Boyutlarına rağmen ormanın derinliklerine kadar ulaşmayı başaran bir keman sesiydi bu. Tellerin üzerinde sinek kanadıymışçasına hareket eden yayı, Ağustosböceği tutuyordu.

Ağustosböceği, yakıcı güneşten korunabileceği bir yer seçer, o anki ruh haline göre açılışını yapardı. Kemanı konuşturur, güldürür, ağlatır, övdürür, sövdürür, neredeyse bütün hayvanların seslerini taklit ettirirdi. Kemanla tek vücut olmuş bu yaratığın dinletisi, ormanın ruhunun da bir parçasıydı. Kemanın sesi, toprağı çatlatan filizi karşılıyordu, yere düşen meyveyi... Nasılsa yolunu şaşırmış, karada debelenen şaşkın bir balığın

çırpınışlarıydı. Ayının rüyasında, bala ulaşma çabası, bu çabaya düşmanca karşılık veren arıydı... Kemandan yayılan nameler, ağzını memeye dayamış yavru maymunun sütüne karışıyor, gündüz düşlerine eşlik ediyordu.

Elbette keman sesi, her hayvanın hoşuna gitmiyordu. Bezgin uykularının bölünmesinin günahını ona yükleyen kimi hayvanlar, huzursuz homurtular çıkarıyor ama yerlerinden kıpırdamaya yeltenmiyorlardı.

Ağustosböceği, ormanın ve orman sakinlerinin tepkilerinden habersiz, yeteneklerinin sınırlarını zorlamakla meşguldü. Yeni geçişler, süslemeler bulmaya çalışıyor, an geliyor zorlanıyor, sinirleniyor, boncuk boncuk terliyordu. Kendini iyice kaptırdığında vücuduna kramplar giriyor, daha zorlandığındaysa sinir krizlerinden yorgun düşüyordu. Çalıştığı parçaların hakkından geldiğinde, tüm hücrelerine yayılan esrimenin hükmü altına giriyor, coşkusunu kemanıyla dalga dalga yayıyordu.

Ormanın içinde süzülen keman sesine aldırmadan, sırtındaki yükle, bir o yana bir bu yana sürekli koşturan Karınca "*yaza aldanmamalı, kış da gelecek, devran boynunu öte yana büktüğünde yeter mi bu yiyecek*" diyerek, yuvasına erzak taşıyordu. Günün ilk ışıklarıyla işe koyuluyor, hava kararıncaya dek çalışıyordu. Ağustosböceği'ne olan sevgisiyse onu bir kaşık suda boğacak kadardı. Ona ve kemanına sinir oluyor, "gıygıy da gıygıy sabah akşam, kafa şişirmekten başka ne işe yarıyor ki bu hayvan" diye söyleniyordu.

Günlerden bir gün Ağustosböceği, tam moderatodan allegroya geçiş yapmaktayken, sırtında yükle yalpalaya

yalpalaya gelen Karınca'yı gördü. Keman çalmayı bırakıp selam verdi ama Karınca onu görmezden geldi. Ağustosböceği seslendi. "Merhaba karınca kardeş, gel biraz soluklan. Neşeni yerine getirecek nağmeler çalayım sana."

Karınca ise öfkeyle: "Bu yazın bir de kışı var, o zaman da karnın zil çalar." diye homurdanıp uzaklaştı.

Ağustosböceği şaşkın, Karınca'nın arkasından bir süre baktıktan sonra yeniden neşeli ezgilerini sürdürdü. Yaz boyunca Ağustosböceği'nin tüm davetlerini tersleyerek geri çevirdi Karınca.

Gece gündüzü, gündüz geceyi kovaladı ve yaz, ormanı yavaş yavaş terk etti. Ağustosböceği, serinleyen havada karnını doyurmak için, sonbaharda dökülenlerle idare ediyordu. Havalar serinledikçe sanatını yuvasında sürdürür olmuştu. Neşeli şarkılardan çok, sakin hatta hüzünlü parçalara yer veriyordu. Keman yayının hareketleri, sadece kanat çırpışlarına değil, sararmış yaprağın yere düşüşüne de benziyordu artık. Karınca'ysa o mevsimde bile güneşi gördüğü günlerde yuvasından çıkıyor, yiyecek toplamayı sürdürüyordu.

Derken toprağa yılın ilk karı düştü, ardından bir tane ve bir tane daha... Kar, gürültüsüz patırtısız ama bir o kadar da acımasız, çoğaldıkça çoğalıyordu. Orman sakinleri çoktan yuvalarına çekilmişti. Kimileri kış geçene kadar gözlerini açmak niyetinde değildi. Artık beyazın iliğe işleyen haşinliğiyle yüzleşecek kimse kalmamıştı ortalıkta. Güneş bile bu zorba karşısında kendini daha az gösterir olmuştu.

Ağustosböceği'yse, iyice azalan yiyeceğini idareli kullanabilmek için az hareket ediyor, gününün çoğunu uyuklayarak geçiriyordu. Kemanını pek az kullanıyor, kullandığında ise neşeli parçalar çalmıyordu.

Bir süre sonra Karınca'nın dediği gerçekleşti, Ağustosböceği'nin evinde yiyecek kalmadı. Açlığın tüm enerjisini yiyip bitirmesine fırsat vermeden, en yakın komşusu olan Karınca'nın yuvasının yolunu tuttu. Kemanı da yanındaydı. Böylece yapılan iyiliği karşılıksız bırakmayacak, misafir edileceği yuvayı şenlendirebilecekti.

Çok uzun olmamakla birlikte kış yüzünden aşılması zor bir yolculuktu. Kar yüzünden her yer birbirine benziyordu. Sırtında kemanı, güçlükle bulduğu Karınca'nın kapısını çaldı. Karınca kapıyı açınca, kısa süren bir şaşkınlık geçirdi. Ağustosböceği'nin solgun ve bitkin yüzüne baktı, sonra gözü kemana takıldı, karşısındakini iyice süzdü, keskin bir kahkaha patlattı. Kapısının ne için çalındığı belliydi. Yazın tüm yorgunluğu, bu sahnenin yaşanmasına değerdi. Ağustosböceği'nin ağzını açmasına fırsat vermeden kapıyı kapatmaya yeltendi. Ağustosböceği kapının arasına ayağını koydu. Sıkışan ayağının acısı gözlerini yaşarttı.

"Karınca kardeş, amma hödüksün! Biz yazın o kadar uğraştık bunca eseri repertuarımıza kattık, karşılığı açlıktan ölmek mi olmalı. Sen paylaşırsın yemeğini, ben çalarım sazımı. Olmaz mı."

Karınca kapı aralığından kafasını uzattı, tükürürcesine söylendi. "Bütün yaz çaldın saz, şimdi de oyna biraz." Bunu dedikten sonra kapıyı sertçe kapattı.

Ağustosböceği, kendisine duvar olan kapı yüzünden canı sıkılmış halde geriye döndü. Karınca'nın sözü kulağında çınlamakta, beyninin kıvrımlarını kavurmaktaydı. "Bütün yaz çaldın saz, şimdi de oyna biraz... Saz... saz... saaaaz... oyna biraz... oyna biraz... oyna... oyna... oyna... OYNAAAA..." Karınca'nın bu kabalığına anlam veremiyor, içi içini yiyordu. "BÜTÜN YAAAAAZ..."

Kışı tek başına yuvasında geçiren Karınca sıkılmaz mı. Tamam, mevsimi aşacak kadar yiyeceği topladı ama iş bu kadarla biter mi. Yiyip, içip yatmakla koca kış geçer mi.

Yol boyunca kar, iri tanelerini dökmeyi sürdürüyor, Ağustosböceğinin eve varmasını zorlaştırıyor, geciktiriyordu. Yuvasına dönünce sıkıntısını atmak için kemanını dertli dertli çalmaya başladı. Karnı kemana eşlik ederken, bir şarkı tutturdu:

"*Kimseye etmem şikâyet, ağlarım ben halime*
Titrerim mücrim gibi, baktıkça istikbalime"

Karınca ilk anda yaptığından çok keyif almıştı. "Şapşal… Kemanını da getirmiş." Bir süre sonra keyif, sıkıntıya dönüştü, ağırlaştı, ağırlaştı, ağırlaştı, huzuru büsbütün kaçtı. "Bir deri bir kabuk kalmış serseri." Sessiz, kasvetli yuvasında, yaptığı hareket yüzünden köpüren vicdanına karşı bir türlü galebe çalamıyordu. Odasını ileri geri arşınlıyor, arada ağzına bir iki lokma yiyecek tıkıştırıyor ama bir türlü boğazından geçiremiyordu. Gözünün önüne Ağustosböceği'nin o garip hali, yüzüne kapanmakta olan kapıya bakışı geliyordu. Ayaklarıyla yere vurup tempo tutmaya, dans etmeye çalıştı ama neşesi yerine gelmedi. Şarkı söylemek istedi, sesi kendi

kulaklarının bile dayanma sınırını aşıyordu.

“Ama çaldı, ben çalışırken o saz çaldı. Başkaları yarın için ter dökerken, o da çalışsaydı. Hak etmedi mi. Etti. Niye vicdan azabı duyacakmışım, duymam... Duymam... Hay orman cini! Mideme külçe gibi oturdu... Ama ben çalıştım, çok çalıştım. O saz çaldı...”

Karınca kendi kendine söylendi durdu ama bir türlü vicdanının çivili yatağında rahat edemedi. Sonunda dayanamayıp, yola çıktı.

Kar, tipiye dönüşmüş, şiddetini iyiden iyiye arttırmış, yolları altına almış, tümsekler oluşturmuştu. Karınca, ağaçlar konusunda uzmandı, ormandaki ağaçların her birini ahbabıymışçasına tanırdı. Onlar kılavuzluk etmese, kaybolması, soğuktan donup ölmesi işten bile değildi. Çetin bir yolculuğun ardından nihayet Ağustosböceği‘nin yuvasına geldi. İçeriden keman sesi geldiğini duyunca önce şaşırdı, sonra öfkelendi:

“Ben bu havada, acıyıp bunca yol tepeyim, beyimiz dalgasına baksın.”

Fakat içeriden gelen nameler hiç neşeli değilmiş. Kemanın acı inlemesini Ağustosböceği’nin kederli sesi izliyordu.

“*Gezdiğim dikenli aşk yollarından,*
elimden bir kırık saz geldi geçti.
Kara talihimden yine bu yıl da
baharı görmeden yaz geldi geçti.”

Karınca bütün hücrelerine dek titredi. Gözyaşlarını tutamayarak hüngür hüngür ağlamaya başladı. O kadar yüksek perdeden çıkıyordu ki sesi, içeriye de ulaştı.

Dışarıdaki acı inleyişe kulak kesilen Ağustosböceği, kapıyı açtığında karşısında Karınca'yı görünce şaştı kaldı.

"Karınca kardeş, ne arıyorsun burada."

"Ya Ağustosçuğum sana çok ayıp ettim ben. Eşekliğim yüzünden içim içimi yedi bitirdi. Sen haklıymışsın, biraz geç de olsa anladım. Gel bu kış misafirim ol. İkimize de yetecek yiyeceğim var. Sen çalarsın, birlikte oynarız."

Böylece Ağustosböceği, Karınca'nın evine yerleşti. Gün içinde yuvanın yakınından geçenler, içerideki bağırış çağırışın sebebini merak ederler. Tertipleri, kafa yapıları, hevesleri, dünya görüşleri hiç mi hiç birbirine uymayan iki ayrı yaratıktır onlar. Belki bu yüzden durmadan tartışır, kavga ederler. Akşamlarıysa neşeli keman sesi, neşeli şarkılar duyulur aynı yuvada.

Onlar, tüm zıtlıklarına rağmen arkadaştırlar. Onlar, karnı doyuran ile ruhu besleyen gayretin kardeşliğine kanıttırlar. Onlar... Her neyse...

Gökten üç elma düştü.

Üçü de "daha yok mu" diyenlerin başına…